

Sygnatura akt VI Ka 858/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 stycznia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura (spr.)

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r.

sprawy **1. M. J. (J.) syna R. i A.,**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 1 kk

2. D. G. (I) (G.) syna R. i I.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 1 kk

3. R. W. (I) syna W. i U.,

ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

4. B. K. (I) (K.) syna T.

i R., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 11 kwietnia 2014 r. sygnatura akt III K 1294/13

na mocy art. 437 kpk, art. 439 § 1 pkt. 9 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. uchyla punkt 2 i 4 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie wobec oskarżonego M. J. o czyn z art. 13 kw w zw. z art. 119 § 1 kw oraz wobec R. W. (1) i B. K. (1) o czyn z art. 119 § 1 kw z uwagi na przedawnienie karalności, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;
2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 poprzez przyjęcie, że oskarżony M. J. przywiózł D. G. (1) samochodem z S. do Centrum Handlowego (...) w G.;
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zwalnia oskarżonych M. J. i D. G. (1) od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 858/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2014r., sygn. akt III K 1294/13 apelację na niekorzyść oskarżonych M. J., D. G. (1), R. W. (1) i B. K. (1) wywiódł Prokurator, który zaskarżając wyrok w odniesieniu do pkt 1, 2, 4 i 5 zarzucił mu :

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegające na błędnym określeniu czynów przypisanych oskarżonemu M. J. w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego polegało na przewiezieniu pozostałych oskarżonych z K. do G., podczas gdy oskarżony przewiózł współoskarżonych z S. do G.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegających na wadliwym uznaniu przez Sąd, że oskarżeni R. W. (1) i B. K. (1) nie byli współsprawcami kradzieży zarzucanej im w pkt 1 aktu oskarżenia, podczas gdy wnikliwa analiza środków dowodowych zgromadzonych w sprawie prowadzi do odmiennego wniosku;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegających na wadliwym uznaniu przez Sąd, że D. G. (1) nie był współsprawcą kradzieży zarzucanej mu w pkt 2 aktu oskarżenia, podczas gdy wnikliwa analiza środków dowodowych zgromadzonych w sprawie prowadzi do odmiennego wniosku.

W oparciu o powołane wyżej zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja wniesiona przez Prokuratora częściowo zasługiwała na uwzględnienie.

Zastrzeżenia apelującego okazały się trafne w zakresie podnoszonego w niej zarzutu obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 413 k.p.k. Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody wykazały bowiem niezbicie, że przestępcze zachowanie oskarżonego M. J. polegało na przewiezieniu swoim samochodem pozostałych współsprawców z S. do G., nie zaś jak przyjął wadliwie Sąd meriti z K. do G., wobec czego opis czynu zawarty w pkt 1 zaskarżonego wyroku jako nie odpowiadający dokonany ustaleniom faktycznym musiał zostać odpowiednio zmodyfikowany w ramach kontroli instancyjnej, która w tym zakresie w pełni podzieliła zasadność podniesionego zarzutu apelującego.

Z kolei w zakresie czynów opisanych w pkt 2 i 4 kwestionowanego wyroku, po wniesieniu apelacji, czyny odpowiednio zarzucane oskarżonym M. J., R. W. (1) i B. K. (1) na skutek nowelizacji kodeksu wykroczeń straciły status przestępstwa, i stanowią obecnie wykroczenia, co do których nastąpiło przedawnienie karalności.

W orzecznictwie przyjmuje się trafnie, że w takim wypadku, przy apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, której kierunku nie można już zmienić, postępowanie apelacyjne podlega umorzeniu (uchwała SN z 12 lutego 1992 r., I KZP 40/91, OSNKW 1992, z. 5-6, poz. 31, oraz postanowienie SN z 18 listopada 1999 r., IV KKN 332/99 - niepubl.).

Z tych względów rozpoznanie apelacji skutkowało koniecznością uchylecia w tej części zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania o te czyny będące obecnie wykroczeniami, stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 45 § 1 kw, z powodu przedawnienia orzekania, jako że ich karalność przedawniła się w dniu 29 maja 2014r., przy czym o kosztach tego postępowania Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w.

Nie podzielił natomiast Sąd II instancji zastrzeżeń apelującego wskazujących na poczynienie przez sąd meriti błędnych ustaleń faktycznych w zakresie roli odegranej przez poszczególnych oskarżonych w popełnieniu każdej z zarzucanej im kradzieży.

Nie sposób podzielić zapatrywania skarżącego zawartego w środku odwoławczym jakoby na tle wynikającego z akt sprawy materiału dowodowego udział poszczególnych sprawców w dokonaniu każdej z kradzieży uzasadniał przyjęcie, że wszyscy oni są współsprawcami tych czynów.

Charakter współsprawstwa określony w art. 18 § 1 k.k. polega na tym, że współsprawcy działający w ramach animus auctoris nie muszą bezpośrednio realizować czynności czasownikowej danego typu czynu, nie mniej jednak muszą sami wykonać określoną czynność, która stanowi istotny wkład w realizację tego czynu, a więc taką, która pozwala hipotetycznie przyjąć, że przez odstąpienie współdziałającego, czyn w ogóle nie byłby popełniony lub popełniony w inny sposób. Zatem przy ocenie współsprawstwa należy położyć nacisk na charakter przestępczego porozumienia, jego związku z planem i podziałem ról oraz istotności działania z punktu widzenia skutecznej realizacji wspólnego zamiaru.

W ocenie sądu II instancji trafnie przyjął sąd meriti, że na kanwie rozpatrywanej sprawy brak jest dowodów uzasadniających tego rodzaju współdziałanie oskarżonych.

Z pewnością za takim stanowiskiem nie przemawiają wyjaśnienia samych oskarżonych, które w niniejszej sprawie stanowią podstawowy materiał obciążający dowodzący sposobu popełnienia przez nich poszczególnych kradzieży.

W oparciu o wspomniane dowody trafnie przyjął sąd orzekający, że to wyłącznie oskarżeni R. W. (1) i B. K. (1) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży w sklepie (...), zaś oskarżony D. G. (1) działając w pojedynkę dopuścił się przestępstwa na szkodę sklepu (...).mieszczącego się w Centrum Handlowym w (...) w G..

Nie ma żadnych przesłanek przemawiających za tym, że zachowanie D. G. (1) pozostawało w jakimkolwiek związku z działaniami R. W. (1) i B. K. (1) kradnącymi ubrania z wymienionego sklepu, podobnie zebrane dowody nie pozwalają na przyjęcie jakiegokolwiek związku pomiędzy samodzielnym zachowaniem D. G. (1) dopuszczającego się owej kradzieży, a rolą w niej pozostałymi mężczyzn. Wręcz przeciwnie, z wyjaśnień oskarżonego D. G. (1) wynika ewidentnie, że po rozstaniu się z kolegami dokonał kradzieży towarów w sklepie sportowym, które zamierzał wykorzystać dla siebie.

W tym układzie dowodowym brak jest więc, jak słusznie podkreślił sąd orzekający, elementu spajającego działania oskarżonych w całość, co stanowi warunek konieczny dla przyjęcia ich współsprawstwa. Skoro więc żaden dowód przeprowadzony w niniejszym procesie nie pozwala na przyjęcie, że D. G. (1) odegrał jakąś istotną rolę w kradzieży ubrań ze sklepu (...), jak i nic nie wskazywało na takiż udział oskarżonych B. K. (1) i R. W. (1) w zaborze towaru ze sklepu sportowego (...), to tym samym brak jest podstaw do uznania tychże odpowiednio za współsprawców każdej z tych kradzieży wbrew odmiennym wywodom skarżącego. Zachowanie oskarżonych B. K. i R. W. jako całkiem niezależne od działań podejmowanych przez D. G., nie miało żadnego wpływu na realizowaną przez niego kradzież, i na odwrót.

W tej sytuacji wspólny środek transportu, tudzież wykorzystanie tej samej metody, to jest ukrywanie towarów w specjalnie spreparowanych torbach, gdy zarazem nie udało się wyjaśnić kto zdecydował o wspomnianej metodzie kradzieży i przygotował owe torby – jest zdecydowanie niewystarczające do przyjęcia, że wszyscy oni są współsprawcami tych czynów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy orzekł jak w wyroku, jako że nie znalazł podstaw do ingerencji także w część rozstrzygnięcia o karze.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto z mocy art. 624 § 1 k.p.k. kierując się zasadą słuszności, a także po rozważeniu sytuacji materialnej i możliwościach płatniczych oskarżonych.